

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

"КАРПАТСЬКА СІЧ" ПЕРЕМАГАЄ

У ніч проти 23 липня 2015 р. поблизу Донецького аеропорту відбувся бій між бійцями Окремої зведеної штурмової роти 93-ї ОМБ "Карпатська Січ" та московськими терористами т. зв. ДНР. Під покровом ночі ворожа диверсійно-розвідувальна група намагалася пройти кризу лінію нашої оборони. Хлопці прийняли виклик й дали ворогові гідну відсіч. У захисті позицій взяли участь і тернопільські добровольці-свободівці.

Почалося все о 22.15 – січовики зафіксували на флангах рух двох

груп і накрили вогнем. Ворожу ДРГ прикривали шквальним вогнем з великокаліберних кулеметів зі зруйнованого терміналу Донецького аеропорту. Незважаючи на це, бійці "Карпатської Січі" дали гідну відсіч противнику та змусили його відійти до зруйнованої пожежної станції аеропорту. Москалі ще двічі переходили в атаку. Бій тривав понад годину і закінчився о 23.20. Але вже за 10 хв. почався артилерійський обстріл позицій наших бійців та ще одна спроба москалів прорвати лінію нашої оборони. І все ж

супротивник під влучним вогнем січовиків змушений був відступити.

О 3.00 – нова хвиля атаки із застосуванням ручних протитанкових гранатометів, великокаліберних кулеметів (12,7 мм) та стрілецької зброї. І знову ворожа атака, завдяки вмільм діям козацтва, захлинулася. На світанку під вогневим натиском січовиків московська нечисть сховалася в руїнах Донецького аеропорту.

Бійці "Карпатської Січі", живі й неушкоджені, продовжують нести бойове чергування. Слава Україні!

ХТО РОЗПОЧАВ ВІЙНУ НА ДОНБАСІ

Зауважую "Капелану", що він, капелан УПЦ КП, мусить бути взірцем, сумлінно працювати і послугувати у побуті українською мовою, а не московською. Запитую, чому так наполегливо ігнорує українську? Може, мова наша недорозвинена і нею важко висловити думки, чи, може, ви, панотче, недорозвинені?

"Капелан" сердиться. Виявляється, він чоловік делікатний, спілкується з людиною тією мовою,

якою вона до нього звертається. "Капелан" переконаний, що саме через таких як я, що прагнуть примусити всіх говорити українською, і почалася ця війна. Погоджуюся з ним.

Москалі думали, що вже всі українці перетворилися на безхребетних хохлів, що українцям однаково, у якій країні жити і якою мовою спілкуватися. Москалі сподівалися, що без війни приєднають нас до "великава рускава моря".

Та знайшлися люди, які не хочуть приєднуватися до того московського болота, а хочуть залишатися українцями. Тож і взяли зброю. Виходить, що через них і почалася війна. І воюємо ми з московським народом, а не з Путіним.

Смерть російським окупантам!

Петро БИЛИНА, вояк АТО,
член Історичного клубу
"Холодний Яр"
Донбас

ПЛАСТУН МИКОЛА ГОРДІЙЧУК

ст. пл. Микола Гордійчук «Гризун»
26.05.1986 - 22.07.2015
загинув під час виконання бойового завдання на Донбасі
в ході російсько-української війни 2014-2015 рр.

22 липня 2015 р., виконуючи бойове завдання, загинув боєць спецназу МВС Микола Гордійчук. Йому було 29 років...

Народився він 26 травня 1986 р. в м. Рівному в сім'ї військових. Через рік родина переїхала до Кам'янця-Подільського. З 1993 р. М. Гордійчук – член Пласту, належав до гуртка "Леви", а з 1996-го – до підготовчого куреня ім. Устима Кармалюка. В 2003 – 2004 рр. – учасник військово-патріотичного табору "Легіон". За час юнацького пластування став пластуном-розвідником. Закінчивши Кам'янець-Подільський національний університет ім. Івана Огієнка, здобув фах психолога. В 2009 р. він – інструктор військово-патріотичного табо-

ру "Легіон-12". Виявив себе як учасник команди КВН "Наш Формат", ведучий молодіжної програми "Шоу Кадрів" та соліст гуртів "Свердидне" і "The Dendy". Під час Революції Гідності Микола був козаком 15-ї сотні Самооборони Майдану. Захоплювався військовою справою. Планував стати офіцером.

Коли розпочалася війна на Сході, зголосився добровольцем у батальйон спеціального призначення "Гарпун".

До останнього подиху він був вірний пластовій присязі та відстоював Україну від ворожої руки – як у словах гімну новаків та новачок, який свого часу співав будучи в новачтві.

Вічна слава!

ВАЖЛИВІ НОВИНИ

1 липня Фінляндія не пустила спікера Держдуми РФ Сергія Нарішкіна на засідання Парламентської асамблеї ОБСЄ. У Фінляндії пояснили своє рішення просто: Нарішкін включений у санкційний список ЄС.

4 липня у Бердянську на Приморській площі міліція знайшла тіло колишнього службовця полку "Азов" Артема Меркулова. Тіло 25-річного хлопця було понівечене до невпізнання.

5 липня у м. Новоазовську Донецької області, який перебуває під контролем бойовиків т. зв. ДНР, снайпер убив начальника штабу морської розвідки Росії.

5 липня СБУ затримала 14 осіб з терористичної групи "Одеське підпілля". Схоплено і їхнього ватажка Руслана Долгошею, колишнього працівника слідчого відділу МВС м. Одеси.

У Берліні було заплановано демонстрацію документального фільму "Добровольці Божої чоти (Волонтери армії Бога)" – про захисників Донецького аеропорту. Але анонімні "жителі Берліну" звернулися до керівництва Ратуші Шарлоттенбург, щоб заборонити показ фільму в Берліні, бо він, мовляв, має "расистські неонацистські наміри". Анонімам, хоч це і суперечить німецькому законодавству, пішли назустріч: показ українського фільму заборонили. І все ж демонстрація відбулася – 10 липня в іншому приміщенні. Сталося це не завдяки працівникам посольства, які виявили дивовижну байдужість, а завдяки Людмилі Млош, голові Центральної спілки українців в Німеччині.

Під час обстрілу блокпосту у м. Щастя дістав поранення ексімністр молоді та спорту України Дмитро Булатов.

Учитель німецької мови з Орловської області Олександр Бивший написав вірш на підтримку України. Присвятив його "українським патріотам" і поширив в Інтернеті. За це суд, що відбувся 13 липня, засудив вчителя на півроку виправних робіт, заборонив йому професійну діяльність впродовж двох років, конфіскував ноутбук. Заблоковано й рахунок у банку. Дехто зі знайомих перестав з ним вітатися. Двічі в його квартирі невідомі розбили шибки.

16 липня на Майдані Незалежності в Києві провели в останню

путь вояка полку "Азов" Сергія Воробйова. Йому було 48 років, жив у Сумах, працював столярком, служив у морській піхоті. У квітні минулого року пішов добровольцем на війну. Служив у танковій роті полку "Азов". На фронті захворів на запалення легень. Помер 13 липня через ускладнення, які викликали ця хвороба.

17 липня бійці полку "Дніпро-1" знищили мінометну батарею і дві казарми терористів.

18 липня у столиці Німеччини і кінотеатрі Вавілон (м. Берлін) відбулася прем'єра фільму "Українська агонія – прихована війна". Фільм Марка Бартальмаєма намагається переконати європейське співтовариство, що Україна – фашистська держава, а її військові – карателі. Людина, яка знімала цей фільм, на територію України потрапила незаконно – з території РФ. Після берлінської презентації Марк Бартальмаєма планує гастролювати й до інших європейських столиць. Про це повідомила Людмила Млош, голова Центральної спілки українців в Німеччині.

18 липня в Запорізькій області співробітники СБУ затримали бойовика незаконного збройного формування "Схід", повідомляє прес-центр СБУ. Згідно з повідомленням, житель Донецької області прибув до Бердянська на відпочинок, де його і схопили.

23 липня СБУ спільно з військовою прокуратурою затримали старшого офіцера штабу командування ВМС ЗСУ, який брав хабар за відстрочку від призову до армії.

Надвечір 25 липня вояки Окремої зведеної штурмової роти 93-ї ОМБ "Карпатська Січ" виявили диверсійно-розвідувальну групу москалів, яка мала намір перейти лінію оборони. Внаслідок бою двох терористів ліквідовано, решта відступила. Ми втрат не маємо.

Російський репер Тімати (Тимур Юнусов) виправдує російську агресію, Україну називає "молодшим братом, який пиячить і вживає наркотики", а своїм найкращим другом вважає Рамзана Кадірова. Через антиукраїнські висловлювання нова одеська влада скасувала його концерт у нічному клубі "Біца", призначений на 21 серпня. Про це повідомив Сергій Горицвіт.

ПОДВИГ РОЗВІДНИКІВ

Підполковник Юрій Коваленко, заступник командира загону 3-го полку спецназу першим прокладав дорогу нашому війську, яке йшло з Амвросіївки. Саме він знайшов брід через р. Міус і вивів нашу частину першою до с. Ізвариного. Під час рейду розвідники тричі вбивали бойовиків із пропускових пунктів на кордоні.

Юрій Коваленко був агресивним та ініціативним воїном, певним себе. Таких же і хлопців собі підібрав. Коваленко завжди йшов першим, пориваючи за собою інших.

15 липня 2014 р. група зібралася на нараду з планування в с. Провалія біля м. Свердловська. Це була крайня точка, яку зайняли наші війська, далі був ворог. Несподівано їх почав обстрілювати міномет. Один зі снарядів розірвався прямо між вояками. Вісім загинуло відразу, ще один помер 21 липня. Ось імена героїв – Юрій Коваленко, Микола Алексєєв, Богдан Каравайський, Максим Бендеран, Станіслав Майсєєв, Дмитро Рябий, Максим Вербовий, Іван Марков, Віктор Гаркавенко (помер від ран 21 липня). Всі нагороджені орденами "За мужність" 3-ї ст. (посмертно), а Юрія Коваленка посмертно удостоєно званням Героєм України.

Вічна пам'ять!

Юрій БУТУСОВ

"ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК" АРМІЇ УНР: 1000 БІОГРАФІЙ І ФОТОГРАФІЙ БОРЦІВ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

КОРОГОДА Юрій Савкович (20.04.1900, м. Глодоси Єлисаветградського пов. Херсонської губ. – після 1936). Вільний козак (1917 – 1918), повстанець, інженер-агроном; козак Українського окремого куреня (1918), Окремої єлисаветградської бригади (1919), 14-го полку низових запорожців ім. гетьмана Павла Полуботка 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР.

Народився в сім'ї Сави Онохрейовича і Ганни Никифорівни. Закінчив Глодоську 2-класову міністерську школу (1914) та Глодоську вищепочаткову школу (1916). Вступив до Херсонської середньої с.-г. школи, де вчився один рік. "Далі вчитися не міг, – читаємо в його "Власноручному описі життя", – не міг зоставитися пасивним до того великого національного визвольного руху, який розпочався з великої російської революції. Я рахував більш доцільним забути свої персональні інтереси, а взяти зброю в руки. До того знаходився завше під впливом батька, який цілий час працював на шляху національно-культурного розвитку і інших діячів, наприклад, небіжчика, бувшого голови Єлисаветградського кредитового союзу кооперативів П. Г. Біленка. Дякуючи цьому свідомо я вступив в ряди вільного козацтва, аби прийняти активну участь у боротьбі проти окупантів Батьківщини, проти москалів. В рядах Глодоського вільного козацтва був до часів його роззброєння німецькими частинами. По роззброєнню почалися великі переслідування, змушений був тікати я з дому в інше місто, і цілий місяць, поки трохі заспокоїлись, переходив у знайомого у м. Велика Виска, а потім перешав у м. Єлисаветград, де вступив на піврічні інструкторські курси при Єлисаветградському кредитовому союзі кооперативів, в якому рівночас і працював. В 1918 році за наказом гетьмана для несення вартової служби в Єлисаветграді був заснований Український

окремий курінь, у котрий війшли місцеві старшини та шкільна молодь. Під час перевороту курінь прийняв активну участь у боротьбі проти влади гетьмана і німецьких військ. Моя служба в цьому куріні продовжувалася до останнього часу й, коли він був розгорнутий в Окрему єлисаветградську бригаду, і разом з Українською Армією, яка відступала на захід, приймала участь в бійках з більшовиками, які насунили на Україну чорного хмарю. В бою під Балтою я попав у полон до більшовиків, від яких все таки вдалося втекти і добратися додому. З огляду на те, що був здорово побитий і змучений ворогами, цілий місяць лікувався вдома в Глодосах і рівночасно ховався від місцевої влади. Якраз в цей час [від] Української Армії був призначений для організації повстання відомий повстанчий організатор, бувший член Трудового конгресу 1919 року в Києві п. Ф. Мелешко, сам глодощанин, і за короткий час під його проводом в Глодосах піднялось велике повстання, яке за тиждень охопило Єлисаветградський та Уманський повіти. Після трьохмісячної боротьби в заплілі ворога нам вдалося злучитися з частинами регулярної української Армії під Уманню, і по наказу Головного отамана ми війшли до складу 5 Київської селянської дивізії під команду генерала Вовка як 14 полк низових запорожців імені Гетьмана Павла Полуботка. В боях під Монастирищем в жовтні 1919 року я був поранений, але по трьохнедільному лікуванню знову війшов у склад полку, в якому зоставався, не виходя із строю, в боях з ДобрАрмією й під час Зимового походу в заплілі ворога. При з'єднанні з Армією Польською, полк Низових Запорозжців перенесено в склад Запорозької дивізії під командуванням генерала Гулого (Андрія Гулого-Гуленка. – Ред.), де був до останньої трагічної хвилі нашої Армії – відходу на чужину.

Згубивши у Визвольній боротьбі за самостійність Рідного краю родину, все, те що було придбано дідом і прадідом десятками років, бо все зосталось зруйноване і спалене весною 1920 року, а також згубивши надію на продовження своєї освіти, був задоволений тим, що для Батьківщини зробив все, що міг, міцно вірю що наслідок нашої праці і наших жертв в скорому будучому – це ненька Україна.

В березні 1921 року мене командували з полку для придбання військової освіти в Кам'янецьку СЮШ в кінний відділ. Труднощі бойового життя, ранення, пере-

бування в таборах за дротами і під багнетами – разом підірвали моє здоров'я, а з другого боку, бажання продовжувати освіту не могло відійти від мене, тіко за підтримання здоров'я рішив виходити з табору й шукати вікна для виходу до іншого життя.

Дістав працю на фільварку коло Кракова, де пробув два з половиною роки. За цей час, дякуючи господарю фільварку, який багато допоміг, я зміг придбати знання польської мови й літератури. Рівночасно з цим, дякуючи беззастанній великій підтримці пана професора [Івана] Фещенко-Чопівського я мав змогу підготувати свої знання до вступу до вищої школи, що прийшло до здійснення в 1925 році – після півторарічного перебування на тяжкій праці під землею на копальні вугілля разом з кінно-гарматним дивізіоном генерала [Олексія] Алмазова. Під час переходу кордону з ЧСР був заарештований і з самих Подєбрад повернений до Польщі. Ця невдача ще більше зміцнила моє бажання і не могло мене зоставити ні що: ні те, що я зоставсь без праці, без гроша і навіть без крові, до того ж на чужині, серед чужих далеких людей. Після ймовірних труднощів, нарешті вдалося мені, емігранту, вступити до вищої польської школи – на агрономічний відділ Ігайлонського університету в Кракові як вільний слухач. Не дивлячись на відзивчиве відношення до мене як до емігранта і як до учня професорського складу Університету, мета вчитися в рідній школі не могла відійти від мене".

На підставі матурального свідоцтва, виданого іспитовою комісією при Українському педагогічному інституті в Празі та посвідки Краківського університету про прослухання трьох триместрів на агрономічному відділі Ю. Корогода був зарахований на 3-й семестр як дійсний слухач агрономічного відділу агрономічно-лісового факультету УГА в Подєбрадах. Дипломну працю "Методи збереження води в ґрунті в умовах степової України" виконав "дуже добре, а дипломний іспит склав з успіхом дуже добрим" (25.03.1930). Нагороджений Хрестом Симона Петлюри.

**Роман КОВАЛЬ,
Віктор МОРЕНЕЦЬ**

Джерело
ЦДАВОВУ. – Ф. 3795. – Оп. 1. – Спр. 1270. – Арк. 11 – 17, 43 – 44.

На світлині Юрій Корогода. З оригіналу. Публікується вперше.

одну мрію – тепер у Києві (на Печерську) буде вулиця полковника Петра Болбочана (замість вулиці командарма Каменева).

Уже місяць ходжу по різних кабінетах, щоб дістати дозвіл на відкриття пам'ятника Петрові Болбочану в Києві. Всі, до кого я звертався, підтримали цю ініціативу, серед них і міністр освіти та науки Сергій Квіт, професор Юрій Терещенко, кандидат історичних наук Тетяно Осташко, доктор історичних наук Тамара Вронська, голова Шевченківської районної державної в м. Києві адміністрації Олег Гаряга, головний архітектор міста Сергій Целовальник, 1-й заступник голови Держтелерадіо Богдан Червак, командир штурмової роти "Карпатська Січ" Олег Кудин, народні депутати України Юрій Левченко та Олег Петренко, заступник міністра культури Ростислав Карандєв та інші добродії.

Поки остаточне рішення не прийнято, але таке враження, що це може статися вже в серпні. У вирішенні цього питання я також потребую допомоги. Поки всі турботи на моїх плечах, а я хочу писати книжки, а не ходити до кабінетів, навіть, якщо в них сидять хороші люди.

Слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ

На світлині – Петро Болбочан роботи скульпторів Михайла Горлового та Олександра Фурмана.

НА ВІЙНІ ЛЮДЕЙ ЗНАЙТИ ЛЕГШЕ

КНИЖКА РОМАНА КОВАЛЯ "СТО ІСТОРІЙ ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ" ПОСІЛА 3-ТЮ ПОЗИЦІЮ СЕРЕД "ЛІДЕРІВ ЛІТА" В НОМІНАЦІЇ "ПОПУЛЯРНІ ВИДАННЯ". ПРОПОНУЄМО РЕЦЕНЗІЮ НА ВИДАННЯ ЕКСПЕРТА ВСЕУКРАЇНСЬКОГО РЕЙТИНГУ "КНИЖКА РОКУ" КОСТЯНТИНА ДИКАНЯ

Від початку 1990-х спростовувати міфи й псевдонаукові теорії про споконвічну російсько-українську дружбу, "братні народи" та "спільну коліску" Роман Коваль. Його нова книга "Сто історій Визвольної війни: Епізоди боротьби УСС, військ Центральної Ради, Армії УНР, повстансько-партизанських загонів та Кубанської армії" – вже сьома в серії "Отаманія ХХ століття".

Сто митевих світлин. Таких різних... Кілька сотень імен вишкравлених пером Р. Ковалю з історичної теми нашої непам'яті.

Ця розвідка, як і всі інші, цілком вито лягає в концепцію альтернативної історії: в дослідженнях пана Романа читач не знайде мемуарів-виправдань невідомо-недолугих чільників УНР, Директорії, Гетьманату; тільки спогади героїв – козаків, стрільців, отаманів, командирів бойових українських частин, ушляхених перемогами над "радімими" із землі Залешанської. Воїнів, для котрих, як для подільського отамана Якова Гальчевського (Орла), був один сенс життя: "Краще смерть для людини з волячкою честю, чим співчутливий й докірливий погляд жінки і дівчат свого народу". Не словом, життям підтверджували козаки щирість цих слів.

Воювали не лише чоловіки, а й дівчата. Гімназистка Саша Соколовська, донька дядка і сестра священика, після загибелі у боротьбі з москвофільними окупантами трьох братів, набрала у кубанку жорсткості, вивела на Дівич-гору й промовила: "Нехай кожний камінь цієї впади на голову ворогам! За Україну без жидів і комуністів!" Спускалася вже отаманом Марусею.

Належність до двох імперій змусила українців битися між собою. Братовбивство розпочалося на фронтах 1-ї Світової, продовжилося під час Національної революції: вкраїнці воювали вже у багатьох арміях (УНР, червоні, білі, Махно, поляки, повстанці...). "За Збручем теж Україна, але не та... Й господарювали тут не брати-га-

личани, а вороги, "вороги України, на сором, наші союзники". Та й по той бік Збруча розпановився хижий ворог, тільки червоний..." – згадував козак про відступ у липні 1920-го.

Спричинили втечу з рідної землі керівники УНР, яким бракувало волі та державницького хисту. У листопаді 1919-го Армія Директорії опинилася у "трикутнику смерті": між поляками, більшовиками й грабармією Денікіна. Отаман Омелян Волох, командир Гайдамацького полку, "людина інтуїтивно-чутливо-розуміюча настрої мас", поговорив з козаками куреня охорони Головного отамана, внаслідок чого більшість "синків Петлюри" перейшла на бік Волоха. "Командир кулеметної ватаги просив дозволу відкинути Волоха вогнем, але Петлюра не наважився. Тим часом "ставка вже згорнула" і від'їжджала на Чорторию, наказавши кінноті 3-ї дивізії прикрити відхід державних установ... Петлюра тікав від власного війська".

У грудні 1919-го Симон Петлюра теж таємно тікав від армії. Зрадливо залишав у найтяжчий момент. Тоді ситуацію врятував Михайло Омелянович-Павленко, який зібрав залишки тих, хто не змирився з поразкою, й повів їх у легендарний Зимовий похід, продовжуючи існування вояцької України.

Голодні, обірвані, босі, брудні, завойовані козаки стояли на смерть, тинули в боях, із дрібною зброєю й набоїв, мерли в тифозних бараках без лікування, та не втрачали жаги боротьби, віру в себе, перемогу й Україну. В цей час "провідники" домовлялися з "союзниками" і геддлювали майбутніми людьми і держави: "Лукава для нас доля ще раз над нами наслідилась. На вимогу поляків, які підписали з москалями в Ризі таємний мирний договір, Петлюра зупинив наступ українських дивізій. Це дало можливість більшовикам впорядкуватися, отримати підкріплення. І після короткого перемир'я, 10 листопада (1920. – К.Д.), перейти в наступ".

Роман Коваль завжди пише з однією метою: збудити суспільство, показати сучасникам, що Росія – нащадок Золотої Орди і фінських племен (мокші, мері, муромі, вєсі, печори, мешєрі, пермі, мари) – ворог. На прикладах новітньої історії він учить керівників держави бути гідними викликів часу.

У 2014-му народ почав будувати армію. Справа за владою: "головнокомандувач та міністр оборони з'являються на фронті як гості, до слова, всім забезпечені". Петлюра теж "на фронті був гостем"...

**Костянтин ДИКАНЬ,
експерт Всеукраїнського
рейтингу "Книжка року"**

У КИЄВІ БУДУТЬ НОВІ НАЗВИ ВУЛИЦЬ

14 липня відбулося засідання комісії Київради з найменувань. Вів засідання секретар Київради Олексій Резніков. Засідання пройшло конструктивно, фахово і динамічно. Комісія з найменувань вирішила перейменувати такі вулиці: Панаса Любченка – на Загородню (історична назва), Картвелішвілі – на Володимирі Покоятила (організатор ОУН-УПА на Київщині), Примакова – на Рейнгольда Гієра, Миколи Лукашевича – на Івана Огієнка, Кіквідзе – на Михайла Бойчука, Командарма Каменева – на Петра

Болбочана, Фіалека – на Баришівську (історична назва), Тельмана – на Німецьку, Аїстова – на пров. Іпсилантівський, Микола Гайдана – на пров. Хрестовий (історична назва), проспект Червонозорний – на Валерія Лобановського, Червонопрапорну – на Пирогівський шлях (історична назва), Чапаєвська шосе – на пров. Віто-Литовський, пров. Січневий – на вул. Микільську (історична назва), пров. Федька – на пров. Якова Шульгина, пров. Ульянов – на пров. Осінній, пров. Радянський – на Владислава Заремби (педагог і композитор), пров. Щорса – на Новогоспітальну (історична назва), площу Ленінградську – на площу Дарницьку, площу Дружби народів ССРСР – на Оболонську площу. Змінено назви й деяких інших вулиць.

Голова комісії має намір змінити в Києві всі назви вулиць, пов'язані з тоталітарним минулим.

Роман КОВАЛЬ

На світлині – учасники Маршу Святослава. 4 липня 2015 р.

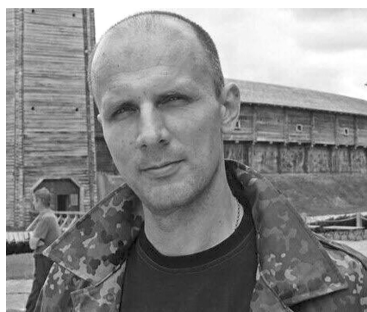
ВШАНУВАННЯ БОРЦІВ

24 липня делегація Історично-го клубу "Холодний Яр" побувала в с. Щербанівці, в майстерні скульптора Михайла Горлового. Згідно з порадами художника Богдана Піргача він виправив хиби першого портрету полковника Петра Болбочана (Богдан дав кваліфіковані поради у двох листах щодо вигляду гудзиків, погонів, кишень, шапки, кокарди тощо).

Ми мали оцінити виправлену роботу. Оскільки спонсор втік, не дотримавши перед скульптором своїх зобов'язань, то поки фінансує цей проект Історичний клуб "Холодний Яр". Він уже дав 8000 грн., але цього недостатньо. Тож прошу добродіїв і добродійок допомогти мені довести цю справу до кінця.

Павло Подобед і Олексій Резніков допомогли мені реалізувати це

ПОКЛАЛИ ЖИТТЯ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

26 липня 2015 р. вранці у власній квартирі знайшли мертвим заступника керівника штабу цивільного корпусу "Азову" Ярослава Бабич – організатора навчально-мобілізаційного центру полку "Азов". За освітою він – юрист, свого часу працював адвокатом. Щойно повернувся з Карпат, де був учасником двотижневого вишколу для майбутніх воєнків "Азову". Був у добром гуморі, повний планів... Вічна пам'ять!

14 серпня 2014 р. загинув Володимир Юричко, вихованець Національного медичного університету ім. О. Богомольця. Від самого початку подій на Майдані Володимир був в епі-

БЕГМА Костянтин Олександрович (18.07.1983, м. Кривий Ріг Дніпропетровської обл. – 16.07.2014, с. Красногорівка Донецької обл.). Мільйонер 6-го батальйону патрульної служби міліції особливого призначення "Шахтарськ". Загинув у бою.

ГАЙДУК Ілля Віталійович (6.06.1993, м. Кривий Ріг – 14.06.2014, м. Луганськ). Командир самооборони Криворізького Майдану та Інгульської паланки Українського козацтва, десантник 25-ї повітрянодесантної бригади. "Весела, цікава та щира людина". Загинув разом з товаришами при заході на посадку в аеропорту Луганська військово-транспортного літака ІЛ-76 Повітряних Сил

центрі боротьби. Був поранений. Один із перших він поїхав на Донбас захищати Україну. Гасло "Україна понад усе" було для нього життєвим кредо – навіть понад власне життя. Йому йшов 21-й...

14 серпня 2014 р. доброволець підрозділу "Крим" Володимир Бражник вирушив з Краматорська на війну захищати державну незалежність України. Уже 16 серпня він взяв участь у боях на Савур-Могилах, а 29 серпня загинув від осколкового поранення під Іловайськом. У травні 2015-го за результатами ДНК-тесту його тіло було нарешті ідентифіковано. 26 травня Володимира Бражника поховали поряд з могилами його дідів – в с. Торському Краснолиманського району Донецької області.

26 серпня 2014 р. під Іловайськом в оточення потрапили підрозділи батальйонів "Донбас", "Дніпро", "Світязь", "Херсон", "Миротворець", а також зведена рота 93-ї і 10-ї бригад ВСУ. 27 серпня терористи повідомили, що повністю взяли Іловайськ. Українським підрозділам запропонували "зелений коридор", однак під час виходу росіяни їх розстріляли. У мережі з'явилося відео з бійцями, які загинули під Іловайськом. Ми можемо побачити останні хвили-

Збройних Сил України, збитого терористами (тоді загинуло 49 осіб). Нагороджений Указом Президента України №543/2014 від 20.06.2014 року за орден "За мужність" III ст. (посмертно).

ІГНАТЧЕНКО Антон Геннадійович (14.09.1995, м. Кривий Ріг – 13.06.2014, м. Слов'янськ Донецької обл.). Водій-механік 25-ї повітрянодесантної бригади. В останньому бою знищив вогневу точку противника, врятувавши життя бойових побратимів. Нагороджений орденом "За мужність" III ст. (посмертно).

КОНДРАТЬЄВ Михайло Юрійович (29.05.1977, м. Кривий Ріг – 7.08.2014, с. Опитне Ясинуватсько-

ни життя героїв – Андрія Журавленка, Вадима Антонова, Віталія Костюка, Марка Паславського з Америки, Гордія Кіктенка, Петрова Сергія, Сергія Шкарівського, Олександра Романенка та Юрія Бойка. Відео супроводжує пісня-реквієм.

22 лютого 2015 року біля села Піски загинув Дмитро Колесніков "Правий", боєць П'ятого батальйону ДУК "Правий сектор". Народився він 12 січня 1995 року в м. Володимирі-Волинському. Навчався на правника, але покинув навчання, щоб захистити Батьківщину. Посмертно нагороджений медаллю "Почесний громадянин міста Володимир-Волинського", але досі його не визнано учасником бойових дій, бо він воював у ДУК "Правий сектор".

Вічна слава лицарям!

р-ну Донецької обл.). Старший офіцер відділу боротьби з корупцією, підполковник юстиції (посмертно). Виконуючи бойове завдання в районі с. Опитне Донецької області, був убитий снайпером.

СИПЧЕНКО Микола Іванович (1968, м. Кривий Ріг – 28.08.2014, м. Дебальцеве Донецької обл.). Сержант 42-го батальйону територіальної оборони "Рух Опору". Загинув у бою.

ТІТЕНКО Володимир Олегович (18.01.1974, м. Кривий Ріг – 29.08.2014, м. Іловайськ Донецької обл.). Старший солдат 40-ї батальйону територіальної оборони "Кривбас". Загинув під час виходу з оточення.

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ЛЕОНІДА ЧЕРЕВАТЕНКА

29 червня в Національній спільноті письменників України відбувся вечір пам'яті лауреата Шевченківської премії Леоніда Череватенка. Вели його Світлана Йовенко та Лесь Танюк.

Вечір залишив сумне враження, адже вшанувати велику людину прийшло лише із 40 осіб. Звичайно, славних імен було чимало: прийшли голова НСПУ Михайло Сидоржевський, культуролог Вадим Скуратівський, художниця Ольга Кравченко, перекладач Валерія Богуславська, кінорежисер Олександр Муратов, професор Михайло Наєнко, письменники Андрій Топачевський, Олександр Шугай, Василь Довжик, Олександр Корж, редактор "Літературної України" Станіслав Бондаренко, видавець Леонід Фінберг, краєзнавець Анатолій Зборовський, журналіст Костянтин Дикань і, звичайно ж, ангел-охоронець Леоніда Чере-

ватенка Людмила Забарилло, яка, доглядаючи важкохворого поета, продовжила йому життя, дала можливість завершити останню книжку поезій "Закляте залізо". Але в залі не було молоді, не було студентів, не висвітлював подію й жоден телеканал.

Ось як відгукувалися про Череватенка його друзі: "підручник історії України" (Валерія Богуславська), "ходяча енциклопедія", "сковородинський характер" (Михайло Наєнко), "делікатний, але принциповий; чому, коли людина має характер, це їй зараховують як мінус?" (Роман Коваль), "не-стандартні думки і несподівані оцінки Череватенка змушують думати" (Вадим Скуратівський), "джентльмен до жінок, але не до діячів" (Світлана Йовенко). А видатний перекладач Григорій Кочур називав Череватенка Скіфом. Сам же Леонід Васильович в останні дні

свого життя сумно-гірко називав себе "лежачою енциклопедією".

Рік тому Валентин Золотарьов з Луганщини, довідавшись про смерть поета, так відгукнувся на сторінках газети "Незборима нація":

"Над імлюю ранковою,
в росянистих житах,
кімерійською мовою
вимережує птах.
Він кричить-захлається,
розспає срібло,
на землі не минається ні любов,
ні добро.

Це вірш Леоніда Череватенка, – писав Валентин Золотарьов, – пам'ятаю з юності. Геніально! Вічна йому пам'ять у душах всіх добрих людей України!"
Вічна пам'ять!

Роман КОВАЛЬ

3 УКРАЇНСЬКИХ ГАЗЕТ 1919 РОКУ

Братові Москалеві

Ні, ти не – брат!...
Ти – лютий кат, Лукавий Юда і Пілат...
Ти нам не родич навіть...
братом
Ти нам не був... ти тільки крав,
Сміявся нахабно, гвалтував,
Од крові нашої ти рук
не одмирав,
Коли ми плакали, здригались, –
раював...
Старцями звали нас,
тебе – багатим...
Ви кричите
Про щось святе
І хамами братів звете...
Ні, ви не родичі...
ви – злі татари,
Крім зла, не знаєте мети...
Прокляті, прокляті невігласи
– брати...
Тим, ви кого вбиваєте, кати,

Ми не вспіваємо робити хрести...
Безвинних трупів бредять скрізь примари...
В крові, в огні
Червоні сні
Створили ви на радість сатані.
Ми з жахом молимося Богу...
Ви смієтеся, як біси...
Прийшли в наш рай
й серед краси
Все запоганили, змарудили,
як пси,
Жало у вас немає й не проси...
Вдову – Україну гвалтуєте
убогу...
Проклятий час!..
Ми молим вас,
Покиньте, о покиньте нас,
Бо ви є вороги, не друзі України,
Воняють кров'ю в вас уста.
Ви... ви не вірите в Христа
І в чисту кров його... Не та
У нас і вас життя мета...

Ми молим, киньте згнаньблені руйни...
Ми вам любов...
Ні, ні, ми кров
Замість прохання й молитов!..
Ми кров'ю вашою нечистою окропим
Свій кожний шлях, свій кожний крок,
Знуцанням вашим
вийшов строк,
На брата Каїна ми зводимо
курок...
До Бога страшного скликає нас пророк!
Ми тут пани, а не раби
й холопи...
Іван ШЕВЧЕНКО
Український козак. Фронтowa газета Української народньої армії. – 1919. – Ч. 68. – 10 жовтня.

ДОПОМОЖЕМО ЗАХИСНИКАМ!

Дмитра Середу з Охтирки при-звали до війська 31 червня мину-лого року. Як сапер працював на передовій – у Дебальцевому, Пісках, Опитному... 25 травня 2015 р. в с. Водяному, що під Донецьким аеропортом, він дістав важкі поранення. Ушкоджено дві ноги, праву руку, правий бік, грудну клітину, око.

Позаду вже 8 операцій. В Опі-ковому центрі м. Дніпропетров-ська йому зробили пластику шкі-ри... В обох ногах не вистачає фрагментів кісток...

Дмитрові 26 років, він не одру-жений. Біля нього – мати і сестра. Картка ПриватБанку, 4149 4978 2734 9533, Лідія Олексіївна Серета (мама), 097-472-72-15.

14 липня 2014 р. боєць 30-ї бри-гади Ігор Лук'янець-"Кабул" (на фото ліворуч) дістав наскрізне поранення живота, внутрішніх органів, кісток тазу, втратив багато крові. Товариш зміг дотягнути Ігоря до своїх, вій-ськовим вертольотом його доправи-ли до Харкова. Потім за його життя боролися реаніматологи Київського військового госпітально. Потім – мі-сяці лікування в Ізраїлі та знову в Україні. Його стан постійно оці-нювали як важкий. Ігор Лук'янець за рік переніс 25 операцій. Картка ПриватБанку 5168 7572 2870 0433, отримувач Галина Олександрівна Лук'янець (мама).

31 серпня 2014 р. 22-річний Роман Шевчук, рятуючи свого по-брата Володимира Геру, дістав перше поранення. При відступі з Лутугиного його знову "зачепило" – закрита черепно-мозкова травма, струс головного мозку, акустичні травми вух (контузія), зсув двох хребців поперекового відділу хребта.

Після трива-лого лікування Роман повер-нувся в армію, але й досі продо-вжує лікування та ще й власним коштом – на мі-сяць витрачає близько семи тисяч гривень. У Романа шесте-ро братів, троє з них в армії, з них двоє воюють на Донбасі. Картка ПриватБанку 5168 7423 1665 6424, Роман Миколайович Шевчук.

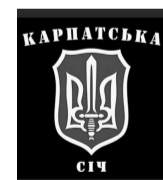

32-річний Ігор Павлов дістав важке поранення. Осколок роз-дробив йому кістки чере-па, а вибу-хом відірвало руку нижче ліктя. Він уже пройшов курс лікування в Україні та Німеччині. Сподівається, що протез йому ви-готовлять безкоштовно. Хоч Ігор й отримав статус учасника бойових дій та інваліда війни, однак ні пенсії, ні одноразової допо-моги за поранення не довбвся. Сім'я живе на зарплату дружини Оксани. А ще треба поставити на ноги двох дітей! Картка Приват-Банку 5168 7572 6057 5560, Ігор Олександрович Павлов.

Руслан Філіпсонов у Лутуги-ному врятував шістьох поране-них товаришів. Врешті і сам ді-став важкі поранення. Осколки пройшли через спину і вийшли через живіт, поранивши ноги і руки. З поля бою хлопця евакую-вали, але через постійні обстріли не було можливості вивезти його. Три дні він стівав кров'ю. Дивом вдалося перевезти в Харків, де була надана перша медична до-помога. Потім – Київ, куди вже приїхала мама Катерина. Потім – переліт в Австрію на лікуван-ня. За 11 місяців Руслан пере-жив дві клінічні смерті і близько п'ятдесяти операцій. Лицар Ор-дена Богдана Хмельницького III ст. Руслан Філіпсонов потребує допомоги. Картка ПриватБанку 5168742019770258, отримувач Катерина Іванівна Філіпсонова (мама). Телефон сестри Галини 067-39-51-089.

ШАНОВНІ ДРУЗИ, ПОТРІБНА ДОПОМОГА!

Окремій добровольчій чоті «Карпатська Січ» потрібна допомога!

- Маски тактичні (якісні) – 20;
- Рукавиці тактичні – 30;
- Вода питна 5 л. – 500 л.;
- Шкарпетки – 200;
- Нижня білизна – 200;
- Футболки – 200;
- Годинники електронні тактичні – 10;
- Кросівки: розміри 41 – 5; 42 – 10, 43 – 5, 44 – 5, 45 – 2, 46 – 2;
- Мاستило для дизельного двигуна;
- Фільтри для дизельного авто (w trans 4,5; 2,5 турбо дизель);
- Гідратори ("Камелбек") – 10;
- Кепки військові – 20;
- Портативні зарядні при-строї;
- Постільна білизна;
- Порошок пральний;
- Рюкзаки військові (20, 30, 35, 40 л.);
- Ножі військові;
- Інструменти для ремонту;
- Компаси (якісні);
- Серветки вологі;
- Засіб від комарів;

- Список необхідного:
- Домкрат для бусів – 2 шт – 5 тон;
 - Плитоноски (чохла для бро-нежилета) – 6 шт;
 - Аптечки (по можливості укомплектовані з мед. ножиця-ми, селюх, ізраїльський бандаж, або окремо ці мед. засоби) – 20;
 - Балістол – 20;
 - Цигарки;
 - Берці літні: розмір 40 – 5 пар, 41 – 5 пар, 42 – 15 пар, 43 – 7 пар, 44 – 3 пари, 45 – 3 пари, 46 – 2 пари;
 - Форма літня: М – 10 комп-лектів, L – 30 комплектів, XL – 10 комплектів, XXL – 10 комп-лектів;
 - Ліхтарик – 10;
 - Тактичні рубашки під бро-нежилет ("убокс") – 20;

Контакт: "Фізрук", 093-955-30-68, 097-322-82-04

ВШАНУВАННЯ БОГДАНІВЦІВ

26 липня 1917 р. неподалік Кива сталася трагедія: на ст. Пост-Волинський кірасири 2-го гвардійського полку та "казакі" 17-го Донського полку з кулеметів розстріляли ешелон 1-го Українського полку ім. Богдана Хмельницького. Закнувши семафор, росіяни оточили ешелон. Люди били кольбами рушниць і всіляко принижували. Чулися вигуки: "Ми вам покажем автономію! Ми вам покажем Україну!" Лікар полку ім. Богдана Хмельницького марно просив московського начальника дати можливість перев'язати пораненим.

Історик Дмитро Дорошенко стверджував, що на ст. Пост-Волинський було вбито 16 богданівців і 30 поранено, а сотник 7-ї сотні 2-го куреня Богданівського полку Іван Островський стверджував, що загинуло близько півтори сотні богданівців.

Історичний клуб "Холодний Яр" хоче вшанувати загиблих українських воєнків, встановивши меморіальну дошку на приміщенні кас ст. Київ-Волинський Південно-Західної залізниці.

На дошці вигравірувано прапор Богданівського полку і напис:

"На ст. Пост-Волинський, 26 липня 1917 р. від московських куль загинули воєнки Богданівського полку — першого полку відновленої Української армії. Вічна пам'ять!"

Нашу ініціативу підтримали Київграда та Управління Південно-Західної залізниці.

Дошку хочемо відкрити на станції Київ-Волинський у суботу 22 серпня 2015 року о 17.00.

Запрошуємо киян і гостей столиці вшанувати полеглих.

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

Широ дякуємо Михайлові Горловому!

Скульптор Михайло Горловий провів реконструкцію могили козака Дніпровської повстанської дивізії Панаса Пустого, що на старому щербанівському кладовищі.

На світліні Віктора Билини (зліва направо): член Історичного клубу "Холодний Яр" Петро Билина (цього дня повернувся з 3-ї ротації з Донба-

су), Михайло Горловий, члени Історичного клубу "Холодний Яр" Роман Коваль та Іван Омелянюк; воєк ЗС України Сашко "Крим". Село Щербанівка, 24 липня 2015 р.

"Тепер я знаю, які книги читатимуть мої діти!"

Романе Миколайовичу, хочу подякувати Вам за книгу "Отаман Зелений" (3-тє видання). Із захопленням дочитав її і ходжу під враженнями. Я й далі читатиму Ваші твори. Як глибоко висвітлено життя отамана Данила Терпила! Чому про це не пишуть у шкільних підручниках, і в інституті ні слова? Як можна так викладати історію України?! Спасибі Вам, Ваша книга ставить свідомість у правильне русло, дає насагу йти до кінця! Змушу всіх своїх родичів і знайомих прочитати "Отамана Зеленого". Тепер я точ-

но знаю, які книги читатимуть мої діти! Дякую безмежно!

Роман СТОРОЖУК

Згадаємо!

П'ять років тому, 25 серпня 2010 р., в Мюнхені відійшов у вічність славної пам'яті доктор Богдан Кузь. Народився він 3 грудня 1924 р. в с. Костільники в Бучацькому повіті в Галичині. Закінчивши в 1944 році гімназію, пішов до дивізії "Галичина". Після Другої світової війни опинився в Англії. Згодом переїхав до Німеччини. В Мюнхені закінчив магістерку в Українському вільному університеті (23.08.1968). Докторську працю "Творче і джерельне оформлення Мойсея Івана Франка" захистив в УВУ (13.07.1973).

Вічна пам'ять!

ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВУ ІВАНОВІ ОМЕЛЯНЬОКУ, СЕРГІЄВІ ТЕЛЯТНИКУ, СВІТЛАНІ МИРОНЧАК ТА ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Телефони (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

[HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

- "Отаман Орлик" Романа Ковалю – 67 грн.
 - "Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 75 грн.
 - "Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 69 грн.
 - Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 65 грн.
 - "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 68 грн.
 - "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 71 грн.
 - "100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 66 грн.
 - "Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.
 - "Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 81 грн.
 - "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 42 грн.
 - "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
 - "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 230 грн.
 - "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 95 грн.
 - "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.
 - Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост – 65 грн.
- Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

ТРАХТЕМИРІВСЬКА СІЧ

На Черкащині, в колишній козацькій столиці Трахтемирові, на мальовничому березі Дніпра триває дитячий спортивно-патріотичний табір "Трахтемирівська Січ-2015". Табір проводиться вже 23 роки поспіль. Цього року його організаторами стали Військово-політичний рух "Правий сектор" і Українське дитячо-юнацьке товариство "Січ", а спонсором – фірма "СваСтон", яка пошила "січовикам" футболки, присвяченими "кіборгам" Донецького аеропорту, і волонтери, які забезпечують дітей харчами. Одним з інструкторів є "кіборг" Донецького аеропорту.

У таборі відпочивають діти з 10 до 18 років, серед них і діти учасників АТО. У "Трахтемирівській Січі" їх привчають бути самостійними. Живуть у наметах, куховарять, рибають, під керівництвом інструкторів навчаються їздити верхи на конях, вправлятися з байдарками, купаються у Дніпрі. Регулярно проводяться змагання, ігри, навчають

бойових мистецтв. Проходять й школи з техніки пішого та водного туризму, скелелазіння, стрільба кульова та з лука, таборування. Діти здобувають навички життя на природі. А щовечора усі збираються біля багаття, щоб співати українських пісень і проводити бесіди з історії рідного краю.

"Трахтемирівська Січ" виховала не одне покоління патріотів. Саме тут відпрацьовувались елементи Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри "Сокол" ("Джура"). Нині багато колишніх таборовиків воюють в АТО.

Детальніше про проект можна дізнатися у Бориса Скребцова (066-280-01-91, 068-197-34-15), або на сторінці www.facebook.com/pages/Українське-дитячо-юнацьке-товариство-Січ/202588636505762.

На жаль, ресурси наші обмежені. Тому звертаємося за допомогою до підприємців, благодійників і небайдужих. Будемо вдячні за будь-яку підтримку. Ось наші реквізити: отримувач – Українське дитячо-юнацьке товариство "Січ", код ЄДРПОУ 20064717. Банк отримувача: р/р №26002052650090, в ПАТ КБ ПриватБанк, РЦ м. Київ, МФО 320649, Призначення платежу: благодійна допомога.

Андрій СЕРЄБРЕННИКОВ, волонтер

УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ – УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

У видавництві "Мамине сонечко" накладом 15000 пр. вийшла збірка оповідань "Героям слава! Розповіді для дітей про героїв фронту і тилу". Ця книга – наш внесок у вшанування героїв, які захищають

нашу Батьківщину. Видавництво планує випустити другу збірку оповідань для дітей про воїнів-героїв, які захищають нашу державу на Сході України. Запрошуємо вас взяти участь у її створенні. Надсилайте свої історії та оповідання про подвиги конкретного героя на скриньку tak_@ua.fm

Тема листа: "Оповідання про наших героїв". Твори мають бути розраховані на читачів 6 – 12 років. Розмір 4 – 5,5 тисяч знаків без урахування пробілів за статистикою Word. До збірки увійдуть лише десять оповідань.

Вадим ДОРОШЕНКО
vdoroshenko@bigmir.net

Турнір імені Юрія Паращука

20 лютого 2014 р. Україна втратила багато вірних Синів. Одним із них був Юрій Паращук. Він загинув на Майдані, допомагаючи медикам вносити поранених.

Народився Юрій у Тальному 1 липня 1966 року. І ось 5 липня вперше відбувся футбольний турнір його імені. Перше місце та перехідний кубок здобула команда РЕМу з Тального, друге місце посіла команда "Райагробуд" із с. Кобринського, третє – "Юнайтед" с. Майданецького. Висловлюємо щирі подяки директору районного центру ФЗН "Спорт для всіх" Людмилі Острань, за допомогу в організації та проведенні турніру.

До відома волонтерських і козацьких організацій!

Потрібні волонтери, в тому числі й вихователі, для роботи в літній період у дитячому таборі відпочинку та оздоровлення "Труханівська Січ".

У програмі: проведення дозвілля, ігри, змагання, здоровий образ життя, вивчення народних, козацьких традицій і звичаїв. Виховання в дітях патріотизму та любові до Неньки України. Бондар Микола, керівник, (067) 391-67-82, otaman.kolo@gmail.com Петік Андрій, заступник, (096) 953-74-49, координатор Ларка Сергій (066) 535-70-32 www.svyatoslav.com.ua

ФЕСТИВАЛЬ "ШЕ.FEST" ЗАПРОШУЄ В МОРИНЦІ

Благодійний фестиваль Тараса Шевченка "Ше.fest" удруге відбудеться в рідному селі Тараса Шевченка. Триватиме він два дні – 22 та 23 серпня 2015 року. Мета заходу: відкрити молодого Шевченка, пройтися стежками його дитинства, набратися

його духу. Усі зібрані кошти передамо на підтримку українських воєнків. Контактні: shefest.org.ua www.facebook.com/she.fest vk.com/she.fest shefest@ukr.net (097)-17-445-17, Юлія.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, воєнків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатської Січі, ОУН, УПА, а також про козарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр". Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 20.04 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор Роман Коваль
Коректор Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення **Микола Владзімірський**
Технічний директор **Віктор Билина**
Адреса для листування та поштових переказів 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 koyal_r@ukr.net koyalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325. Наклад 4000 примірників. Видруковано 29.07.2015 р. **Засновник Роман Миколайович Коваль**